

ARKADAŞIMIZ ÖZER KABAŞ İÇİN...

Ressam ÖZER KABAŞ atölyesinde (Fotograf: Şahin Kaygun)

Özer Kabaş'ın Akademi'de Aloş, Erkal ve Nuri'yle paylaştıkları oda alt katta, deniz tarafındadır. Özer'in oturduğu bölmeden deniz görünür. Son iki yıldır Özer bu odada, denize sırtını dönerek deniz ve balıkçı resimleri yaptı. O yeşil, Sait Faik'in «işte zehir yeşili bu!...» diyeceği denizleri... Denize bakması da gerekmiyordu elbet: gördüğü değil, düşündüğü denizin resmini yapıyordu.

Ama bir gün garip birşey oldu: Özer'in zehir yeşili denizlerinden biri, bir lodos ikindisinde, Özer'in bakmadığı, dışardaki o denizle birleşti! Öylesine kendiliğinden oldu ki bu birleşme, odaya zehir yeşili bir uğultunun, köpüklerini savura savura doluşuna ve Özer'in resmine girişine kimse şaşırmadı...

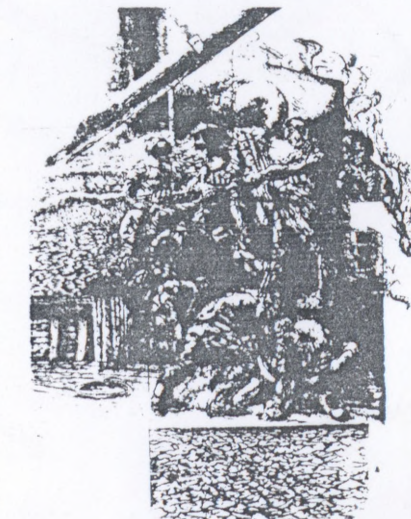
Özer'de resimle («düşünülen deniz») günlük yaşam («görünen deniz») arasındaki kendiliğindenliği resmin yapısında olduğu kadar, onun üretilme sürecinde de görmüş; ne yalan söyleyeyim, hayranlık duymuşumdur. Örneğin; öğrenciler gelmiş, işlerini getirmişlerdir. Onlarla konuşur, eleştiri ve düşüncelerini söylerken, sanki çok doğal, kendiliğinden, ve sanki konuşmanın devamı gibi görünen (belki de bu yüzden kimsenin şaşırıp yadırgamadığı) bir biçimde yerinden kalkmış, çalışma masasının hemen yanında duran resmi boyamaya başlamıştır. Sonra, bir bakarsınız, fırçayı bırakmış, çayını içip öğrencilerle konuşmayı sürdürürken, bu kez, yine çalışma masasının yanında duran ağacı oymaya koyulmuştur.

Özer Kabaş'ta günlük yaşamla sanatsal üretimin bu içiçeliği, bu kendiliğindenliği, elbette, onun sanatında belirleyici bir somutluk kazanacaktı. Bana öyle geliyor ki, Özer'de yaşamla sanat, tıpkı üretilme sürecinde olduğu gibi, öylesine birbirinin devamı gibidirler ki, görünen denizin köpüğünü savura savura, zehir yeşili bir uğultuyla, resmi ve odayı doldurması, işte bu yüzden kimse şaşırmamıştır...

Hilmi YAVUZ
(İDGSA)

Akademi hocalığına atandığımdan beri izlediğim. Gravürcü, Özgün baskıcı Özer Kabaş şimdi bir sergi açıyor. Tuvaler, büyük, küçük yağlı boyalar sergisi.

Özer'in kasnakları kuru ağaçtan. Üzerine gerdiği bez en sağlamından ve boya süreceği astar yüz yıllar yaşayacak tecrübeli tuval geleneğinden.

ÖZER KABAŞ'ın bir gravürü.

Sanatçı Özer Kabaş, mesleğini seviyor ve de biliyor. Bir desen ustası olduğunu vurgulamak istiyorum, onun çizdiği desenleri, eski rönesans ustalarından günümüze bağ olarak kabulleniyor, o güzel desenleri kıskanıyorum.

Özer Kabaş şimdi tuval boyuyor, haz ile seyredivorum. Spatül, fırça, palet eline ne güzel yakışıyor. Yürümekten yorulmuyor tuvalde çok uzun yürüdüktan sonra yorgunluk kahvesini bile hak ettiğinde içiyor.

Özer Kabaş resimlerinde Denizin derinlikleri, hırçınlıkları, kıyıdan açıklara doğru giden, kimi en derin noktada duran teknelerdeki insanları ile zoru yapan kişi sayıyorum.

Özer Kabaş'ın resimlerine barksanız en üstteki boyayı ve biçimleri göreceksiniz. Ben resimlerinin iskeletlerini de biliyorum, boyalarının altındaki önceki kat kat boyaları da biliyorum.

Özer Kabaş'a saygı ve sevgi sunmak, nice sergilere, mutlu beraberliklere varmak dileği ile...

Süleyman Saim TEKCAN
(İDGSA)

Dostum Özer Kabaş'ın yaşamsal inanç, beğeni ve eylemlerinin sanatına aynen aksederek bütünselleşmesi kanımca en önemli ve değerli özelliğidir.

İlgi alanı denizin resmine en dolaysız biçimde yansımaları bu bütünselliğin en tartışılmaz kanıtıdır.

Farklı şeyleri beğenip, farklı yaşayıp hepsi de farklı yazılan, çizilen günümüzde çok dikkatle izlenecek ve örnek alınacak bir durumdur bu.

Erkal GÜNGÖREN
(İDGSA)